

Ilustrovani »Narodni koledar« za leto 1903. Uredil in izdal Dragotin Hribar v Celju. Tega elegantnega koledarja je izšel XIV. letnik. Razen strogo in običajno v koledar spadajočih stvari obsega še po vsebini jako raznovrsten zabavni del z životopisi, pesmimi, povestmi i. t. d. Diči ga poleg tega več spisom primernih, pa tudi drugih lepih slik. Elegantno vezan stane koledar 1'50 K, broširan pa 1 K.

Vladimir Nazor. Živana. Mitički epos u devet pjesama (1898—1901). Zadar. Nagradjena štamparija Vitaliana. 1902. M. 8°. 132 strani. V novjšem času se je oglasilo v hrvaški poeziji nekaj novih pesnikov, katerim je tekla zibelka v Primorju in v Dalmaciji. Med poslednjimi zavzema kot epik ugledno mesto Vladimir Nazor, ki nam je podal v zbirki »Slavenske legende« lepo kitico epskih pesmi, zajetih iz stare pradobe slovanske. V pričujoči knjigi opeva v devetih pesmih prirodne prikazni, katere se vrše preko zime, spomladi in poletja do nove zime. Kakor nam pesnik vsebino v »pristopu« sam objavlja in kakor se da posneti iz beležk na kraju knjige, je »Dafina« seme slovanskega stebila, ki pade jeseni na nemljo in ostane črez zimo v blatu in snegu; spomladi se raztopi sneg in izpod njega pririje prva klica, iz katerih ponarastejo nežno deblo in popki, ki se razvijajo ob rosi in solnčni toploti. Cvet stebila razsuje pelud in pod deblom počiva slovanski svet ter uživa sladki vonj cvetja, dokler ne dozori plod, za katerim teže smrtniki, da jim ublaži večno hrepenenje, od katerega ginejo ljudje. To misel je razpredel na široko v devetih pesmih, v katerih nastopajo mitološke figure staroslovanske kot simboli prirodnih sil, a poleg se omenjajo razni slovanski narodje in njih usoda v teku stoletij, dokler se niso pokristjanili, a tedaj se je izpremenil boj med raznimi prirodnimi silami v boj med satanom in Bogom. — Delo je spisano v različnih verzih, večinoma brez stalnega števila zlogov in brez rime. Jezik je bujen, podobe slikovite, a odkritosrčno očitujemo, da nam ni moglo delo vzbuditi zanimanja, ker se nam zdi posezanje v mitološko dobo nič manj nego času primerno in ker nam iz vsega dela ni jasno, kaj je bila pri popisu teh prirodnih sil vodilna misel za sedanjost.

R. Perušek.

Inje. Rikard Katalinić-Jeretov. (God. 1887.—1902.). Zadar 1902. Vlastitom nakladom. Tisak C. Albrechta (Jos. Wittassek), Zagreb. M. 8°. 152 str. Odkar so izšle glasovite »Poezije v prozi« Ivana Turgenjeva, začele so se tudi v drugih, posebno manjših književnostih slovanskih pojavljati slične črtice. Saj je res pesniku, ki se noče truditi, da bi svoje aforizme odel v vezano besedo, taka oblika najpripravnejša, izraziti krepko in jedrnato hipne duhovite strele ali čuvstva. To obliko bi primerjal malim nežnim fildžanom, iz katerih se srce vonjava kava ali pa srebajo slaščiče. Zato pa morajo biti tudi stvari, katere nam ponuja pesnik v taki obliki, res slaščice, ki se odlikujejo s svojim parfumom. V hrvaški književnosti se je poskusilo v tem žanru več književnikov, med katerimi se odlikuje Fr. Mažuranić s svojim »Liščem«. Tudi mladi a plodni pisec R. Katalinić-Jeretov je zbral svoje črtice ter jih izdal pod naslovom »Inje«, kar pomenja to, kar slovensko »ivje«, in s tem hotel reči, da so njegove črtice podobne inju, ki zakriva kakor vel realno življenje, pa hitro gine, čim se prikaže solnce. Te poetične črtice kažejo vse iste prednosti in iste slabosti, ki smo jih imeli priliko opazati pri izdelkih tega pesnika v raznih zbirkah. Originalnosti v vsebini in obliki ter globoke duhovitosti nam ne javljajo ti izdelki, pač pa se ogrevamo ob toplih akcentih, s katerimi odkriva